

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

V. S. K.

zastoupen JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem
se sídlem Sokolská 60, Praha 2

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v tom, že žalovaný nepřemístil žalobce do Chorvatské republiky, tj. do státu příslušného k věcnému projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (azyl).

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a Ministerstva spravedlnosti

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se nachází ve vazební věznici v Brně, kam byl předán za účelem trestního stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku, a že dne 28. 12. 2017 podal k žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany vedenou pod sp. zn. OAM-193/LE-P07-2017. K rozhodnutí o žádosti není příslušná Česká republika, nýbrž Chorvatská republika dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), jelikož žalobce tam podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již dne 24. 9. 2013 a následně dne 29. 12. 2014. Přestože mezi členskými státy není sporu o příslušnosti k rozhodnutí o žádosti žalobce, žalovaný nepřemístil žalobce do Chorvatské republiky, jak uváděl i v poučení rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018. Žalovaný tím, že žalobce neprodleně nepřemístil do státu příslušného k věcnému posouzení žádosti, zasáhl do jeho práv.
3. Žalobce současně uvedl, že Generální prokuratura Ruské federace požádala Českou republiku o vydání žalobce za účelem trestního stíhání. Dochází tak ke kolizi extradičního řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany, které má před extradičním řízením přednost, přesto žalovaný vydal extradiční spis Ministerstvu spravedlnosti. V této souvislosti poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 37/13 a ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 2211/13, dle nichž ministr spravedlnosti musí vyčkat s rozhodnutím o povolení vydání do úplného skončení řízení o mezinárodní ochraně. Tvrdil, že při vydání do Ruské federace mu hrozí závažná újma, a to zejména v souvislosti s podmínkami v tamních věznicích.
4. Konstatoval, že se jedná o trvalý zásah, a proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neplyne subjektivní ani objektivní lhůta k podání žaloby, a žaloba tak byla podána včas.
5. Žalobce navrhl soudu, aby uložil žalovanému povinnost neprodleně přemístit žalobce do Chorvatské republiky za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to do 3 dnů od doručení rozsudku.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 2. 2019 namítal, že žaloba nebyla podána v zákonem stanovené dvouměsíční subjektivní lhůtě a není přípustná, jelikož se jedná o postup předvídaný platnou právní úpravou v návaznosti na správní rozhodnutí vydané v řízení o určení státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Konstatoval, že postup žalovaného spočívající v nepřemístění žalobce do státu příslušného k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. do Chorvatské republiky, byl zákonný, jelikož žalovaný postupoval dle čl. 29 nařízení Dublin III. K přemístění cizince

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dochází po konzultaci s dotyčným členským státem, jakmile je to z praktického hlediska možné. Žalobce se nacházel a stále nachází ve vazební věznici, a žalovaný proto informoval Chorvatskou republiku o důvodu pro prodloužení lhůty k přemístění žalobce do 13. 2. 2019 dle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III. Poukázal na to, že jestliže se z objektivních důvodů nepodaří přemístit žalobce ve stanovené, resp. prodloužené lhůtě do příslušného státu, tak práva žalobce spojená s projednáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebudou dotčena, jelikož příslušným státem k projednání žádosti se stane Česká republika dle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III.

8. Zdůraznil, že výsledkem správního řízení není rozhodnutí o vydání žalobce do Ruské federace, jelikož jmenované rozhodnutí by mohlo vzejít pouze z řízení extradičního.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl, popř. ji odmítl.
10. Soud si v dané věci vyžádal vyjádření Ministerstva spravedlnosti. Ve vyjádření ze dne 21. 2. 2019 Ministerstvo spravedlnosti zdůraznilo, že extradiční spis je veden Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 11 Nt 202/2016; žalovaný tímto spisem nikdy nedisponoval, a nemohl ho tudíž ani postoupit Ministerstvu spravedlnosti. Žalovaný Ministerstvu spravedlnosti nepostoupil ani správní spis vedený k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
11. Dále Ministerstvo spravedlnosti poukázalo na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 37/13, dle něhož ministr spravedlnosti nemůže povolit vydání do doby, než bude pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a na nález Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 1260/17, dle něhož je mezinárodní ochrana udělována jiným členským státem Evropské unie stejně relevantní jako mezinárodní ochrana udělována Českou republikou. Upozornilo, že žalobci mezinárodní ochrana doposud nebyla udělena a v jeho případě by se mohlo jednat i o další opakovanou žádost dle § 11 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o azylu“).
12. Ministerstvo spravedlnosti rovněž uvedlo, že čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III sice stanoví pro realizaci přemístění osoby lhůtu 6 měsíců, avšak tato lhůta může být dle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III prodloužena až na jeden rok, jestliže přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby. Lhůta k přemístění marně uplynula dne 13. 2. 2019, jelikož do tohoto dne nedošlo k přemístění žalobce. Žalobce však nebyl zkrácen na svých právech, jelikož po uplynutí lhůty k přemístění se příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany stala Česká republika.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. a rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
14. Žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila

žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

17. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

Pokud se přemístění do příslušného členského státu provádí formou kontrolovaného vycestování nebo jako přemístění s doprovodem, členské státy zajistí, aby se provádělo humánně a při plném dodržování základních práv a respektování lidské důstojnosti.

V případě potřeby vystaví dožadující členský stát žadateli propustku (*laissez passer*). Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů vzor této propustky. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Příslušný členský stát uvědomí náležitě v případě potřeby dožadující členský stát o bezpečném příjezdu dotyčné osoby nebo o skutečnosti, že se ve stanovené lhůtě nedostavila.

18. Podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.
19. Žalobce spatřoval nezákonný zásah v tom, že jej žalovaný nepřemístil do Chorvatské republiky za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dovožoval, že pokud jej žalovaný ve stanovené lhůtě nepřemístí do Chorvatské republiky, bude mu upřeno právo na věcné posouzení žádosti, a tím bude zkrácen na právech.
20. Soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce je občanem Ruské federace. Sporné není ani to, že žalobce se v současnosti nachází ve vazební věznici v Brně v předběžné vazbě na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2016, č.j. 11 Nt 202/2016-101 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 2 To 49/2016, a to na podkladě Mezinárodního zatýkacího rozkazu Okresního soudu Verkh-Isetskij, Jekatěrinburg, Ruská federace, ze dne 12. 10. 2012.
21. Z předložených listin soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 12. 2017 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany.
22. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č.j. OAM-193/LE-P07-17-ZA15-2017 rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu; řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje dle § 25 písm. i) zákona o azylu; a státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle čl. 3 nařízení Dublin III Chorvatská republika, jelikož žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu na území Chorvatské republiky dne 24. 9. 2013 a opakovaně dne 29. 12. 2014 a obě tyto žádosti byly zamítnuty. Součástí rozhodnutí je poučení, dle kterého se přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději do 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem, a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dále že lhůta 6 měsíců může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby.

23. Dne 13. 2. 2018 obdržel žalovaný přípis ze dne 13. 2. 2018 z Chorvatské strany, z něhož vyplývá, že souhlasí s přijetím žalobce zpět dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Přípisem ze dne 5. 6. 2018 žalovaný informoval chorvatskou stranu o prodloužení lhůty k přemístění žalobce do 13. 2. 2019 z důvodu jeho uvěznění.
24. Soud má za to, že postup žalovaného, který nepřemístil žalobce do Chorvatské republiky, byl v souladu s přímo použitelným nařízením Dublin III, které v čl. 29 upravuje postup správních orgánů při přemísťování osob. Z tohoto ustanovení vyplývá, že k přemístění osoby má dojít, jakmile to je z praktického hlediska možné, nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy členský stát přijal žádost jiného členského státu o přijetí dotyčné osoby zpět. Tato lhůta může být prodloužena až na jeden rok, jestliže je osoba, která má být přemístěna, vězněna.
25. Žalovanému došel dne 13. 2. 2018 přípis Chorvatské republiky, kterým Chorvatská republika souhlasila s přijetím žalobce zpět. Tento přípis byl dle stanoviska soudu žádostí jiného členského státu o přijetí osoby zpět ve smyslu čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III. Ode dne přijetí žádosti žalovaným, tj. od 13. 2. 2018, tudíž běžela šestiměsíční lhůta pro přemístění žalobce do Chorvatské republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce se v té době nacházel ve vazební věznici v Brně, byl uvězněnou osobou ve smyslu čl. 29 odst. 2 věta druhá nařízení Dublin III, a žalovaný tak přistoupil k prodloužení lhůty na jeden rok, tj. do 13. 2. 2019, o čemž informoval Chorvatskou republiku přípisem ze dne 5. 6. 2018. Je zjevné, že žalovaný ve věci postupoval zcela v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení Dublin III, a soud proto v jeho postupu nespatřuje jakékoli pochybení. Nad rámec uvedeného lze poukázat i na rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č.j. OAM-193/LE-P07-17-ZA15-2017, v jehož poučení je shora uvedený postup při přemísťování osob podrobně popsán, včetně možnosti prodloužení lhůty až na jeden rok z důvodu uvěznění přemísťované osoby.
26. K obavě žalobce, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nebude věcně posouzena, jestliže lhůta k přemístění uplyne marně, soud poukazuje na čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III, dle něhož nedojde-li k přemístění osoby ve stanovené lhůtě, stává se příslušným členským státem stát dožadující. Soud poukazuje rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č.j. 9 Azs 442/2018-58. V tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností stejného žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2018, č.j. 6 A 160/2018-89, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce na ochranu proti nečinnosti Ministerstva vnitra. Nejvyšší správní soud v bodě [26] rozhodnutí uvedl, že *„námitka stěžovatele, podle níž by mu nepřemístěním do Chorvatské republiky bylo upřeno právo na věcné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a tím zasaženo do jeho práva na azyl, je lichá. Podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III totiž platí, že nedojde-li k přemístění žadatele ve lhůtě předvídané tímto ustanovením, stane se státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany dožadující členský stát. Jestliže tedy žalovaný tuto lhůtu prodloužil do 12. 2. 2019 (viz odst. III vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 26. 10. 2018), resp. do 13. 2. 2019 (viz odst. III vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 1. 2019), stane se v případě, že stěžovatel nebude do Chorvatské republiky přemístěn, po jejím uplynutí státem příslušným k posouzení žádosti podané dne 28. 12. 2017 Česká republika. Lhůta jednoho roku podle čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III uplyne dne 13. 2. 2019.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Jestliže žalobce nebyl do 13. 2. 2019 přemístěn do Chorvatské republiky za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tímto postupem nebyl zkrácen na svém právu na věcné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož marným uplynutím lhůty k přemístění žalobce se příslušným členským státem k posouzení jeho žádosti stala Česká republika dle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III. V této souvislosti lze odkázat na bod 58. nálezů Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3505/18, dle něhož: „Z vnitrostátního ani z unijního práva neplyne žadatelům o mezinárodní ochranu subjektivní právo, aby byla jejich žádost posouzena konkrétním členským státem Evropské unie.“. Zdejší soud uzavírá, že změnou členského státu Evropské unie příslušného k věcnému projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nemohlo být jakkoli negativně zasaženo do práv žalobce.
28. Žalobce v podané žalobě poukazoval na vedení extradičního řízení a možné vydání do Ruské federace. Soud má za to, že tyto skutečnosti nemohly mít jakýkoli vliv na posouzení věci soudem, jelikož předmětem tohoto soudního řízení správního je pouze posouzení, zda žalovaný jakožto správní orgán postupoval dle čl. 29 nařízení Dublin III. Předmětem tohoto řízení naopak není a ani nemůže být postup příslušných orgánů veřejné moci v extradičním řízení, konkrétně rozhodnutí Krajského soudu v Brně o přípustnosti vydání žalobce do Ruské federace nebo rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace. Extradiční řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou totiž dvě samostatná a vzájemně nepodmíněná řízení, která mají zcela odlišný účel (k tomu srov. bod 37 nálezů Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3505/18 a dále zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 1260/17). A správnímu soudu nepřisluší přezkoumávat postup orgánů veřejné moci v extradičním řízení. Proti jmenovaným rozhodnutím se žalobce mohl bránit jinými právními prostředky, nikoli však prostředky ve správním soudnictví (srov. zejména bod 35 nálezů Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3505/18). Žalobce tak ostatně učinil, když podal stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně a ústavní stížnost proti rozhodnutí ministra spravedlnosti.
29. O řízení extradičním a o správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou současně vedeny samostatné spisy, a to spis extradiční, který vede příslušný soud, tj. v případě vydání žalobce do Ruské federace Krajský soud v Brně pod sp. zn. 11 Nt 202/2016, a spis správní, který vede o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako příslušný správní orgán žalovaný pod sp. zn. OAM-193/LE-P07-2017. Nemůže být tak pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný postoupil extradiční spis Ministerstvu spravedlnosti, jelikož žalovaný extradiční spis nevede.
30. Pro úplnost soud dodává, že žaloba byla podána v zákonem stanovené objektivní i subjektivní lhůtě dle § 84 odst. 1 s.r.s., neboť nepředání žalobce členskému státu příslušnému k projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je dle stanoviska soudu trvajícím zásahem (srov. blíže nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, zejména body 36 a 43 odůvodnění).
31. Soud dále uvádí, že nerozhodoval o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření ze dne 12. 6. 2019, neboť ve věci meritorně rozhodl, a tím odpadl důvod pro podání návrhu. Soud současně poukazuje na § 38 odst. 4 věta poslední s.r.s., dle něhož předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud uzavírá, že výše uvedený postup žalovaného, který nepřemístil žalobce do Chorvatské republiky, nebyl nezákonným. Soud proto ve výroku I. tohoto rozhodnutí nedůvodnou žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu